nr. 17 winter 2007-2008

DIRECTE ACTIE

blad van de anarchistische groep amsterdam & vrije bond

verschijnt wanneer het uitkomt

Redactioneel

BASH THE FASH ! en nog wat andere notities.

Hulde! Hulde! Hulde! Aan iedereen die actief is bezig geweest vooraf, tijdens en ook darna met de tegenactiviteiten op zaterdag 22 september Wat was er ook alweer, juist ja de fasjo's van de NVB wouden marcheren in Amsterdam en wel in de Baarsjes. De weken daarvoor is de druk goed opgevoerd door de buurt in gaan en te plakken, leuzen te kladden, huis aan huis te folderen en met de koppen bij elkaar te zitten en plannen te maken. Er waren wijze lessen geleerd uit het verleden bij deze wil ik jullie nog even herinneren aan de pijnlijke gebeurtenissen in Mei 2006 te Amsterdam. Wat gebeurde er toen ook alweer, de Nationale Alliantie wou demonstreren tegen een pedofielen belangenclub die een postbus in Amsterdam Oost heeft. Het was perfect geweest als de fasjo's in Amsterdam Oost zouden gaan lopen, veel jeugd op straat en de kans om veel mensen te mobiliseren. Nee dat gebeurde niet, men ging een tegendemonstratie aanvragen waarop Cohen enkele dagen daarvoor de demo verplaatste naar het Stadion plein, aan de totaal andere kant van de stad, geen tijd meer om te mobiliseren we waren te laat en met te weinig mensen. Het resulteerde in de arrestatie van de hele antifa groep (van een kilometer te zien omdat men allemaal in het punk/zwart was) op het Stadionplein. Nadat deze waren afgevoerd konden de fasjo's lopen, nota bene in de Stadionbuurt, een buurt waar 90% van de joodse bevolking is vermoord is ten tijde van de Tweede Wereldoorlog! Eindelijk lijkt het kwartje te zijn gevallen over hoe nu verder, dat men in de buitenparlementaire/links radicale actie scene nogal langzaam van begrip is wisten we al lang. Hieraan zijn echter wel enkele zeer pijnlijke gebeurtenissen vooraf gegaan. Ik denk dat ik alleen maar het kutdorp "Uitgeest" hoef te noemen. Een van de sterkste punten deze keer waren het voor het eerst grootschalige gebruik van affiniteitsgroepen. En door de weken lange mobilisatie waren er een tig tal groepen totaal van buiten de "scene" en die waren niet van plan om bloemen te gooien.

Ook het breken van de "actie-vee-mentaliteit" is om toe te juichen, de afwachtende houding van mensen met de vraag, wanneer en hoe laat verzamelen en dan als een kudde schapen in het zwart boe gaan roepen tegen fasjo's en smeris is in en in triest. Dat we in Amsterdam een luxe positie hebben is duidelijk, in de meeste steden is een veel kleinere of helemaal geen structuur, dan is het een stuk moeilijker om iets van de grond te krijgen, maar de meest militante antifa strijd vindt niet in de steden plaats maar in de dorpen en middelgrote steden waar de zogenaamde "Lonsdale" jongeren de dominante jeugdcultuur aan het worden zijn, met daar tegenover de "Urban" jeugdcultuur (en enkele alto's) bestaande uit vriendengroepen met verschillende achtergronden. Daar vinden iedere week confrontaties plaats op school, tijdens het uitgaan, op het werk, op de kermis. Het lukt de anarchistische/autonome beweging nooit om die jongeren bij elkaar te krijgen, de fasjo's daar in tegen wel en het is nog maar een kwestie van jaren en dan zullen de nazi demonstraties uit duizenden bestaan. Aan extreem rechterzijde is een

Contact Anarchistische Groep Amsterdam / Vrije Bond
Postbus 16521, 1001 RA Amsterdam
aga@squat.net

beweging waarneembaar die flexibel en levendig is en overal de kop op steekt. Ook al wordt vanuit antifascistische zijde nogal lacherig gedaan over fasjo-splinters en interne ruzies en worden de fasjo's nogal simpel weggezet. Dat is niet terecht, het is rond uit gevaarlijk zelfs om dat de hele tijd te zeggen en met name te schrijven. Mensen krijgen een verwrongen realiteitsbeeld dat fasjo's niks voor elkaar krijgen en dat is zeker niet het geval. Waar op hun demo's 150 mensen meelopen, doen wij het vaak al niet meer beter. Kijk bijvoorbeeld naar de campagne rond Kamp Zeist. Er is maanden open gemobiliseerd voor een burgerinspectie middels posters, flyers, vergaderingen in het land, enzovoorts enzovoorts... Er waren op zaterdag 15 september maximaal 200 personen aanwezig. Dat is echt niet veel voor een open en landelijke mobilisatie, zijn we roepende in een woestijn? Het lijkt er wel op.

Ook in het anarchismefestival in Wageningen was veel energie en moeite gestoken. Het trok amper bezoekers, geen alternatieve jeugd, geen kritische boekenlezers, geen dissidente SP'ers, zelfs weinig bekenden omdat die blijkbaar niet de moeite wouden nemen om er naar toe te gaan. Dit zijn twee pijnlijke voorbeelden dat het bij ons ook niet echt "lekker" gaat, dit is geen kritiek op de organiserende groepen, dit is een kritiek naar iedereen die het niet lukt om een waar alternatief te bieden, geen dynamische beweging creëert en het ook zo wel prima vind, laten we rebelleren tegen de vastgeroeste patronen en reflexen in de "beweging". Laten we militant zijn en mensen inspireren dat je wel iets kan doen tegen de monotone cadans van het dagelijks leven van arbeid en consumptie. Fuck that! Als wij het niet doen, wie dan wel? De fasjo's met hun honderd jaar oude slogan dat de "buitenlander de schuld is". Zij zijn actief bezig de status-quo te verstoren. Maak nieuwe vrienden, maak plannen, voor ze uit, val aan!

In-houd nr

Martin Lux.

Antifa 'troublemaker' spreekt in anarchistische bieb

Het is alweer even geleden dat Martin Lux Amsterdam aandeed en sprak over de confrontaties met nazis en fascisten in het Engeland van de jaren zeventig. Zaterdag 16 juni was het, toen Martin verslag deed van zijn ervaringen. Gebruik makend van zijn persoonlijke geschiedenis, lichtte hij ook zijn visie op antifascisme en antifascistische actie toe.

In het Engeland van de zestiger jaren was racisme onder de witte arbeidersklasse normaal. Ook onder de arbeiders van Ierse en Italiaanse afkomst. Bij vlagen kende het racisme ook erg gewelddadige uitingen. In reactie hierop organiseerde de zwarte gemeenschap, veelal migranten uit kolonies van Groot Brittannië, zich om zichzelf te verdedigen en haar rechten op te eisen. Opvallend aan de cultuur binnen de zwarte gemeenschap is dat zij volgens Martin een 'libertairdere' visie hadden op het leven dan de witte werkende klasse. Er waren wel veel witte arbeidersjongeren die zich hiertoe aangetrokken voelden.
De frustratie tegen migranten vond zijn oorsprong in de grote werkloosheid en de woningnood. Dat leverde een gefrustreerd 'lompenproletariaat' op. Dat aan de ene kant racistisch was, verwikkeld in bende-oorlogen en waar iedereen voor zichzelf moest knokken. Aan de andere kant bestonden er normen en waarden die inhielden dat iedereen een hekel had aan politie en verklikkers.

Martin komt zelf uit een familie van Ierse afkomst en zijn vader was een stereotype witte racistische arbeider. Op zijn zestiende begon Martin met werken en kwam hij in aanraking met zwarte mensen. Hij zag in de media Parijs 68 en de opstanden in de getto's van de VS. Het frustreerde hem dat er in Groot-Brittannië helemaal niks gebeurde. Links was een pacifistische bende waar geen plaats was voor 'aggro', 'aggravation'. Want Martin, die weliswaar niet van voetbal hield, was wel een hooligan in spé. Hij had niets met de witte, pacifistische middenklasse waar veel anarchisten uit kwamen. In de jaren zeventig zou daar verandering in komen.

De National Front was vanaf de jaren zestig flink aan het groeien en had inmiddels een flinke voet aan de grond in menig Engelse stad en dorp. Ze hielden protestmarsen, krantverkopen en alles wat hoort bij een nazistische partij met veel 'street presence'. Martin verdiepte zich in hun propaganda. Aan de oppervlakte hadden ze het over migranten die werk en woningen inpikten. Hun 'diepgaandere' propaganda was echter ook nog eens zeer anti-semitisch. Ze waren dus gewoon een nationaal-socialistische partij. De NF gaf de Joden de schuld van de migratie van zwarte mensen en Aziaten. Veelal werden Joden aangeduid als 'cosmopolieten', 'zionisten', 'mensen geboren in een zonniger klimaat'. Het perspectiefloze bestaan van grote werkloosheid en woningnood en tegelijkertijd de sociale problemen die gepaard gaan met immigratie, waren de reden dat de NF veel steun genoot binnen de witte arbeidersklasse.
Demonstraties van de NF werden veelal beantwoord met vreedzame tegendemonstraties. Steeds meer begonnen zich groepen te organiseren die deze gelegenheden wilden aangrijpen om de NF fysiek pootje te lichten, de straat af te meppen. Martin leerde andere anarchisten kennen, die meer dachten zoals hij, maar ook linkse joodse jongeren en wat niet meer. Hij ging met iedereen op pad die net als hij de fascisten fysiek tot stoppen wilde dwingen. Langzaam ontstond een situatie die Martin omschreef als een burgeroorlog binnen de arbeidersklasse. Dat was zonde, maar volgens hem noodzakelijk. De NF zou weliswaar niet in staat zijn om aan de macht te komen. Wel zou ze de arbeidersklaase door interne strijd tot stilstand kunnen brengen, waardoor het onmogelijk zou worden aan belangrijkere, emancipatoire ontwikkelingen toe te komen.
De antifascistische beweging begon te bestaan uit 'gangs' van linkse mensen die 'pissed off' waren op hun partij. Veel arbeiders die lid waren van de Socialist Workers Party, waren bijvoorbeeld de

passieve houding van de partijleiding zat. Pas vanaf 1977 en 1978 raakten er echt meer anarchisten en migranten bij betrokken. In 1977 werd een zeer grote demonstratie van de NF in de zuid-Londense wijk Lewisham compleet de pan in gehakt. Enkele honderden demonstranten van de tegendemo rukten zich ervan los om direct de nazis de confronteren. De route van de NF demo werd geblokkeerd. De politie was niet in staat op deze verrassingsaanval te reageren en er ontstonden gevechten tussen antifa's en nazis. Ook veel migranten uit de buurt trokken hun huizen uit en gingen zich erin mengen. De middag liep uit op een 'full scale riot' waar de NF het onderspit moest delven. Dit werd het keerpunt in de opmars van de NF. Begin jaren tachtig verdween ze van het politiek toneel.

Dit is waar Martin ophield. Hij gaf wel aan dat later de British National Party is opgestaan en dat die op dezelfde manier als de NF tot op zekere hoogte succesvol is aangepakt. De BNP is nog steeds populair, maar doet bijvoorbeeld nauwelijks openlijke activiteiten als manifestaties en demonstraties op grond van de ervaringen uit het verleden.

Martin meende dat de gewelddadige confrontatiepolitiek van antifa's waar hij aan deel had genomen succesvol was geweest. De reden hiervoor was volgens hem dat het een methode was die de arbeiders, met hun overwegend gewelddadige cultuur, dit begrepen. En zo wist hij uit ervaring, gingen velen van hun inzien dat het bij links veel leuker was dan bij de nazi's. Want weliswaar kwam de conservatieve en 'narrow-minded' cultuur bij de fascisten meer overeen met die waarin veel witte arbeiders opgroeiden, velen van hen snakten (onbewust) naar meer vrijheid. En die was bij links te vinden, daar was de drugs, daar waren de vrouwen en de seks en daar kon je openlijk homosexueel zijn. 'The bed is a great leveller'.

Naast nog andere interessante en prikkelende opmerkingen, was dit wel een van de belangrijkste die de kern vormde van Martins betoog waarmee hij ruim twee uur zo'n 40 mensen ademloos had laten luisteren. Er volgde nog een korte vraag-en-antwoordsessie met de zaal, waarbij bleek dat Martin vooral een verteller is die vol met verhalen zit. Later in de week sprak hij nog in Utrecht en voor een kleiner gezelschap ook nog eens in Amsterdam. Hopelijk hebben zijn smeuïge verhalen ons niet alleen die avond vermaakt, maar ook bijgedragen aan een beter inzicht in de mogelijkheden van de antifascistische strijd.

Herre

IOM aangevallen in solidariteit met vluchtelingen en migranten.

In de nacht van zes op zeven juni hebben wij het kantoor aan de Schinkelkade van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) aangevallen. De ramen zijn bekogeld met verf en stenen. Ook hebben we de deur dichtgelijmd en leuzen achtergelaten. Deze actie hebben wij gedaan uit solidariteit met vluchtelingen en migranten, en tegen organisaties als het IOM dat overheden helpt met het ontmoedigen, terugsturen en detineren van deze mensen!

Het IOM is actief in 91 landen als organisatie die overheden helpt met het structureel racistische asielbeleid. Zij worden ten eerste ingezet om mensen te ontmoedigen hierheen te komen. Dit doen zij door een verwrongen en uitzichtloos beeld te scheppen van hun kansen in het westen. Ook onderhandelen ze met vluchtelingen om hun met een afkoopsom terug te sturen. Dit zou dan een humanitair gezicht moeten geven aan het vluchtelingenbeleid, terwijl het op deze manier voor overheden een goedkope en makkelijke oplossing vormt om mensen terug te sturen. Deze mensen hebben het recht om hier te blijven, ware het niet dat dankzij de misleidende retoriek van de IOM zij ontmoedigd worden om het te proberen. Overheden profiteren op nog meer manieren van het werk van de IOM. Namelijk, het IOM reguleert vanuit een economisch perspectief waar goedkope werkkrachten nodig zijn en waar niet. Het is een walgelijk feit dat de IOM slechts vanuit marktwerkingen het lot van vluchtelingen bepaalt. Wanneer er ergens teveel instroom is, beperken zij dit niet alleen d.m.v. een ontmoedigingsbeleid, maar ook praktisch. Zo is bekend dat zij op het eiland Nauru een detentiekamp beheren zodat vluchtelingen niet naar Australië kunnen komen.

Op dit moment begint de G8 top in Heiligendamm, waar de acht rijkste landen bijeen komen om een aantal onderwerpen te bespreken. Hier wordt ook het asielbeleid besproken, waarbij het weer eens pijnlijk duidelijk wordt dat men slechts het doel heeft de grenzen te sluiten, maar wel wil profiteren van goedkope en rechteloze arbeidskrachten in zogenaamde ontwikkelingslanden. Organisaties als het IOM zijn vervolgens degenen die deze plannen ten uitvoer brengen. Hieruit blijkt maar weer eens dat overheden slechts economische belangen hebben, terwijl mensenrechten hiervoor op grote schaal geschonden worden. Wij vinden dat iedereen het recht heeft de uitbuiting en onderdrukking te ontvluchten, zonder verdoemd te worden tot de hel van de illegaliteit en detentieboten. De overheden en hun instituties gaan dit nooit veranderen, want ze hebben het zelf gecreëerd. Wij zullen hen bevechten tot de staatsterreur stopt! Geen mens is illegaal!

De nachtelijke baksteenbrigade

Voor vrije migratie!

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is tegenwoordig zowat overal aanwezig waar ook migranten, vluchtelingen en hun steunorganisaties zijn. Men probeert vluchtelingen en migranten over te halen om "vrijwillig terug te keren", en steungroepen worden uitgenodigd om daarbij samen te werken. Zorgvuldig koestert de IOM een humanitair imago. Ten onrechte, want er zijn veel kritieken op de organisatie. Hier zijn de 8 belangrijkste.

1. De IOM-projecten voor "vrijwillige terugkeer" vormen het sluitstuk van het uitrookbeleid van de overheid.

Via de invoering van het sofi-nummer, de identificatieplicht, de Koppelingswet en de nieuwe Vreemdelingenwet heeft de overheid de sociale uitsluiting de afgelopen jaren geperfectioneerd. Hoewel de IOM beweert migranten bij te staan, tekent men geen protest aan tegen deze administratieve apartheid, maar helpt men slechts de slachtoffers ervan te verwijderen. Want voor migranten en vluchtelingen zonder verblijfspapieren, die niet langer het hoofd boven water weten te houden, organiseert de IOM "vrijwillige terugkeer". Maar onder zulke omstandigheden kan van werkelijke "vrijwilligheid" geen sprake zijn. "Vrijwillige terugkeer" wordt door de overheid gepromoot omdat het "ordelijker" lijkt dan deportatie.

2. De IOM geeft oprotpremies en probeert de valse hoop te wekken dat het leven in het land van herkomst beter is.

De IOM beweert ten onrechte dat het voor afgewezen vluchtelingen en migranten vrijwel onmogelijk is om nog in Nederland te overleven. Het bestaan in het land van herkomst zou volgens de organisatie veel minder ellendig zijn. Maar de meesten weten wel beter. Ze zijn niet voor niets hierheen gekomen en willen niet terug. Ook met oprotpremies en opleidingen weet de IOM nog steeds maar relatief weinig vluchtelingen en migranten te bewegen tot "vrijwillige terugkeer". Maar naarmate de apartheid scherper wordt, zou dat aantal kunnen gaan groeien. De gemiddeld 200 euro en de korte opleidingen die men bij vertrek ontvangt, zijn voornamelijk bedoeld om hier een

Tegen de IOM!

humane indruk te maken.

3. De IOM heeft tot doel om migratie en vluchten te beheersen in het belang van overheid en economie.

IOM is in 1951 opgericht als tegenhanger van meer humanitaire organisaties. De organisatie moet wereldwijd migratiestromen in kaart brengen om een zo efficiënt mogelijk beheersingsbeleid te kunnen ontwikkelen. In de praktijk werkt de IOM als een soort internationaal uitzendbureau. Men dirigeert migranten en vluchtelingen naar de landen waar de economie hen kan gebruiken en laat hen weer "vrijwillig terugkeren" wanneer ze niet langer nodig zijn. Dat gaat ten koste van de autonomie van migranten en vluchtelingen om zelf te bepalen of, waarheen en wanneer ze reizen.

4. De IOM wordt door regeringen ingezet om internationale wetgeving rond mensenrechten te omzeilen.

De IOM is een samenwerkingsverband tussen 91 staten, waaronder Nederland. De regeringen hebben vastgelegd dat de IOM "immuun" is en dus niet onder de nationale wetgevingen valt. Volgens Amnesty International en Human Rights Watch kan de IOM zodoende straffeloos mensenrechten overtreden via "bepaalde grenscontroles en afschrikkende maatregelen, en willekeurige en onwettige opsluiting, tot aan het aanmoedigen van vroegtijdige terugkeer naar landen van herkomst". Op het eiland Nauru in de Stille Oceaan runt de IOM bijvoorbeeld een compleet gevangenenkamp, waarin vluchtelingen worden opgesloten nog voordat ze Australië kunnen bereiken om asiel aan te vragen. De IOM biedt staten zo de mogelijkheid om te doen alsof men schone handen heeft.

5. De IOM biedt regeringen wereldwijd praktische hulp bij het verscherpen van grensbewaking en de bouw van gevangenissen voor vluchtelingen.

De meeste staten willen alleen nog migranten en vluchtelingen toelaten die men kan gebruiken. De rest probeert men tegen te houden. Daartoe scherpen regeringen voortdurend hun migratiebeleid aan. >>

IOM attacked in solidarity with refugees and migrants.

In the night from the 6th to the 7th of June, we attacked the office on the Schinkelkade from the International Organisation for Migration (IOM). The windows were hit by stones and paint. We also glued the door shut and sprayed slogans on it. We did this action out of solidarity with refugees and migrants, and against organisations like the IOM that helps governments with the discouraging, deporting and detaining of these people!

The IOM is active in 91 states as an organisation that helps governments with their racist refugee policy. Their function is firstly to discourage people to flee from their country. They do this by creating a distorted and hopeless image of their chances in the West. They also negotiate with refugees to send them back where they came from by giving them redemption money. This should apparently give a humanitarian face to the refugee policy, while this is just a cheap and easy solution for governments to send people back. These people have the right to stay here, but thanks to the misleading rhetorics of the IOM they are kept from doing so. Governments profit in more ways from IOM's work. Namely, the IOM regulates from an economic perspective where cheap labourers are needed, and where they aren't. It is a disgusting fact thath the IOM decides about the fate of refugees just from a freemarket point of view.
When there are too many people seeking asylum, they don't just discourage them, but provide pratical assistance as well. As is known the IOM runs a detention camp on the island of Nauru to keep refugees from entering Australia.

At this moment the G8 summit is starting in Heiligendamm, where the eight richest countries in the world gather to talk about several topics. One of those topics is the refugee policy, where once again it gets painfully clear that they only want to profit from cheap labourers without any rights in so called developing countries. Organisations like the IOM are the ones who bring this policy into practice. This gives proof again that governments only have financial interests, while human rights are violated for them massively. We think that everyone has the right to flee from repression and exploitation, without being condemned to the hell of illegality and detention boats. Governments and their stitutions will never change this, because they invented it. We will fight until the state terror ends! Nobody is illegal!

The nightly brick brigade

Voor vrije migratie! Tegen de IOM!

>>De IOM helpt hen daarbij. Ook levert de organisatie anti-migratie technologie als radiocommunicatie en infraroodradar-apparatuur, traint men agenten en grenssoldaten, en bouwt men controleposten en grensgevangenissen.

6. De IOM doet weinig voor de slachtoffers van vrouwenhandel, maar misbruikt wel hun verhalen om andere vrouwen van migratie of vluchten af te houden.

In Macedonië en Nigeria voert de IOM campagne om vrouwen te ontmoedigen om te migreren, omdat ze "anders toch in de prostitutie belanden". Dat via de IOM "vrijwillig terugkerende" vrouwen door armoede gedwongen daadwerkelijk in de prostitutie belanden, acht men daarentegen kennelijk geen probleem. Zo zette de IOM prostitutie gewoon op de lijst van mogelijke beroepen voor "vrijwillig terugkerende" Angolese vrouwen. Over het algemeen schildert de organisatie slachtoffers van vrouwenhandel uiterst eenzijdig af als zielig en misleid. Daarbij gaat men voorbij aan de wereldwijde onderdrukking van vrouwen die velen ertoe aanzet om te migreren via een geregeld huwelijk, als huishoudelijk werker of als prostituee.

7. De IOM gaat uit van een nationalistische ideologie die vooral draait om "thuislanden".

Elk "vreemdelingenbeleid" is per definitie nationalistisch, omdat het uitgaat van aparte regels voor "buitenlanders" en voor "de eigen bevolking". De IOM gaat ervan uit dat mensen thuishoren in hun land en "cultuur" van herkomst. Daarom probeert men ook erkende vluchtelingen en zelfs genaturaliseerde migranten tot "vrijwillige terugkeer" te bewegen. Eens een buitenstaander, altijd een buitenstaander, lijkt de redenering. Zelfs bij in Nederland geboren kinderen van vluchtelingen en migranten spreekt de IOM van "terugkeer".

8. De IOM is het deel van de deportatiemachine dat probeert via steungroepen informatie te vergaren en in contact te komen met migranten en vluchtelingen.

De IOM wordt betaald door de overheid en is officieel "een ketenpartner" in het "vreemdelingenbeleid", samen met de IND, de marechaussee, de Vreemdelingendienst en het COA. Desondanks weet de IOM via het "neutrale" imago een voet tussen de deur te krijgen bij steungroepen voor vluchtelingen en migranten, de ideale partners voor "terugkeerprogramma's". Steungroepen hebben namelijk het vertrouwen van de migranten en vluchtelingen en hebben vaak dagelijks contact met hen. Ook weet de IOM via steungroepen veel informatie over migratiebewegingen te verkrijgen.

Deze folder is gemaakt door de anti-racistische organisatie
De Fabel van de illegaal,
Koppenhinksteeg 2
2312HX Leiden
tel: 071-5127619
website: <www.defabel.nl>
mail: <info@defabel.nl>.

Spreekuur voor ongedocumenteerden: woensdag 14:00-17:00 uur
(afspraak maken met dokter of tandarts: dagelijks 14:00 - 17:00 uur)

Meer informatie over de IOM en migratiebeheersing? Zie: <www.gebladerte.nl/g25.htm>.

poster JodhM- cPhee: www.justseeds.org

De verminkING Marathon

Op zondag 21 oktober werd in Amsterdam weer hardgelopen door hele hordes amateurs, pro's, kinderen, bedrijventeams etc. en werd het straatbeeld grotendeels verminkt met oranje reclamegadgets van hoofdsponsor ING. ING heeft een uitgebreide staat van dienst als het om verminking gaat. Niet alleen is ING samen met ABN AMRO door milieudefensie tot milieuonvriendelijkste bank uitgeroepen en draagt zij zo een flinke steen bij aan het verminken van de aarde, ING heeft zich de afgelopen jaren ook sterk gemaakt voor het verminken van mensen. Een van haar wapenfeiten die voor beroering zorgden in de media en de (buiten)parlementaire politiek was de financiering van de levering van vier oorlogsschepen aan Indonesië. Het Indonesische leger staat erom bekend geen moeite te hebben met het etnisch zuiveren van 'conflictgebieden' als Oost-Timor en West-Papua. En dan gaat het natuurlijk niet over gebureaucratiseerde en gejuridiseerde etnische zuivering zoals die in 'beschaafd' Nederland wordt toegepast, nee in Indonesië gebeurt dat ook nog regelmatig door grootschalige moord en verminking, mede mogelijk gemaakt door ING.

De sponsoracquisiteurs van de Amsterdam Marathon hebben hun best gedaan om de marathon helemaal in het teken van verminking te zetten en daarom is nog een hele rij sponsors aangetrokken die dit thema op geheel eigen wijze vorm hebben gegeven. Twee van de (veel te) aanwezige sponsors wil ik hier nog extra in het zonnetje zetten, omdat het onbetwiste kampioenen in verminking zijn.

De eerste die niet onvermeld mag blijven is de Koninklijke Landmacht. Verschillende krijgsmachtonderdelen hebben zich de afgelopen tijd actieve verminkers betoond. In Irak is de definitie van (psychische) verminking enigszins opgerekt door bij verhoren geblindeerde mensen met water, geluiden en een stroomstootwapen (uiteraard alleen om mee te dreigen) te behandelen. De verkrachtingen, drugs- en machtsmisbruik bij de marine, leverden afgelopen jaar zelfs een heuse onderzoekscommissie op. Dat is op zich best knap, want menig ministerie moet nog veel adequater verminken om zoveel politieke belangstelling te oogsten. Kennelijk leefde breed het vermoeden dat het verhaal van de klokkenluidster van de marine slechts een topje van de ijsberg betrof. Dat bleek volgens de onderzoekscommissie Staal ook zo te zijn, maar we hoeven ons niet ongerust te maken want "ongewenst gedrag bij de Krijgsmacht komt ongeveer in gelijke mate voor bij de Nederlandse politie en het Amerikaanse en Britse leger" (Rapport Ongewenst Gedrag binnen de Krijgsmacht, commissie Staal). Nou, is dat even een geruststelling! Mi Lai, Aboe Ghraib, Haditha, onze 'jongens en meisjes' hoeven daar kennelijk niet voor onder te doen…

Sinds de afschaffing van de dienstplicht is de krijgsmacht zich gaan toeleggen op werving van nieuwe beroepsmilitairen. De Onkruit Steungroep zegt hierover in haar brochure 'Defensie, een geschikte werkgever?': "Steeds meer Regionale Opleidingscentra (ROC's) bieden MBO-opleidingen voor Defensie aan, Defensie is steeds vaker aanwezig op beroepskeuzebeurzen en banenmarkten, alle CWI's beschikken tegenwoordig over een speciale Defensiezuil en het aantal gemeenten dat speciale overeenkomsten met Defensie sluit om werkloze jongeren aan een baan te 'helpen' groeit gestaag. Daarbij wordt de werving op steeds jongere mensen gericht: aan instroomopleidingen kan al op een leeftijd van 15 jaar begonnen worden en van speciale jeugdclubs van de krijgsmachtonderdelen kunnen jongeren vanaf 11 jaar lid worden."

De krijgsmacht verminkt dus steeds vaker het straatbeeld met haar aanwezigheid en zal ook tijdens de komende marathon waarschijnlijk weer twee levende GI-Joes met een autootje neerzetten op de Amstelveenseweg. Mensen die een marathon lopen zijn natuurlijk de perfecte doelgroep voor defensie om vers kanonnenvlees te werven. Schrijf je nu in want actie en sensatie is gegarandeerd! Als je niet wordt uitgezonden kun je altijd nog een dakloze, migrant, discotheekbezoeker, ex-vriend(in) of andere willekeurige persoon verminken, zoals "our finest boys and girls" de afgelopen tijd regelmatig hebben laten zien.

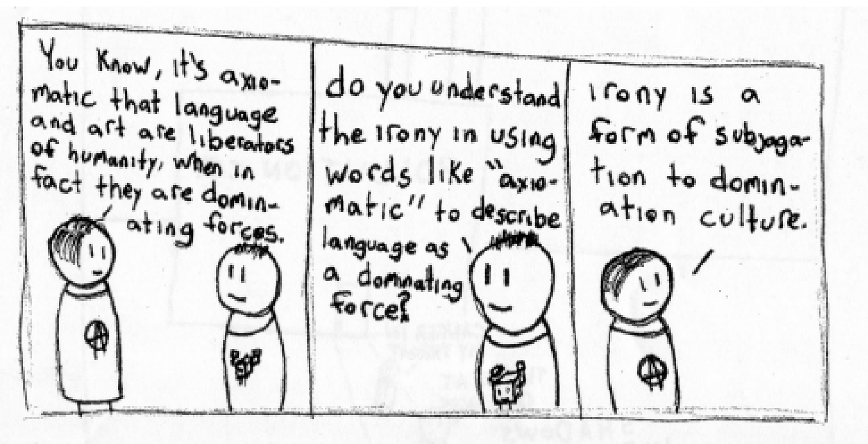
Om het onheilige trio van financiële, militaire en indoctrinaire macht compleet te maken, wil ik JCDecaux een verdiende derde plaats geven in deze verminking-topdrie. JCDecaux vertegenwoordigt de

verminking van de openbare ruimte en de menselijke geest. Dit bedrijf plaatst Amsterdam (en zo'n beetje heel West-Europa) vol met abri's, mupi's, reclamezuilen en andere propagandamiddelen voor het verspreiden van de kapitalistische ideologie. JCDecaux werkt volgens het principe dat een gemeente niks hoeft te betalen voor de tram-/bushokjes, als JCDecaux de reclame erop mag exploiteren. Met deze Faustiaanse deal verkoopt een stad de ziel van de openbare ruimte en is zij verzekerd van de psychische verminking van iedereen die zich op straat begeeft en daarbij wordt doodgegooid met leugens die het consumentisme moeten bevorderen. "Come and play, come and play. Forget about the movement."

Aantekeningen bij het bezoek van John Zerzan aan Amsterdam

12 juni was John Zerzan samen met z'n nicht in Amsterdam om te spreken over z'n ideeën. Zijn ideeën zijn controversieel te noemen, verschillende overheden en media hebben na gewelddadige protesten naar het gedachtegoed van Zerzan gewezen of naar "*Green Anarchists*". Vooral in de VS was dit na Seattle een korte hype.

In artikelen en bij lezingen doet Zerzan de oproep aan anarchisten om afstand te nemen van het "linkse" gedachtegoed. Veel anarchisten zien zichzelf passen in een traditie van socialistische klassenstrijd en veel energie wordt gestoken in het overhalen van andere "socialisten" om nou eindelijk eens te leren van de geschiedenis en antiautoritair te gaan handelen. Zerzan ziet niet de verdeling van technologische middelen maar die middelen zelf als het probleem.

En de samenleving met die middelen, de civilisatie, als de oorzaak van de vervreemding van de mens van z'n omgeving. "Links" heeft daar in zijn ogen geen nuttig antwoord op omdat het de technologie als neutraal beschouwd. Kort door de bocht is er een tegenstelling van overnemen en totaal vernietigen.

In tijdschriften en op internet zijn vele discussies te vinden tussen "sociaal anarchisten en "groene anarchisten". In Nederland speelt de discussie lang niet zo'n grote rol als in de VS. Er is wel interesse naar bleek uit de flinke groep mensen die naar de Molli kwamen om naar John en z'n nicht te luisteren en in discussie te treden.

De presentatie van Zerzan was vrij beknopt waardoor veel ruimte was voor discussie. Er werden vele onderwerpen besproken. De punten van kritiek die in mijn ogen het meeste hout snijden werden veel genoemd.

John Zerzan geeft in zijn werk kritiek op civilisatie op zich en alles wat tot civilisatie heeft geleid, een beslissende gebeurtenis in de geschiedenis is de ontwikkeling van taal. In plaats van directe belevenis van natuur zorgt taal voor indirecte belevenis. Volgens Zerzan heeft het de mens vervreemd van z'n omgeving. Abstract denken is een uitvinding die de vrijheid van de mens in de weg staat (het is niet wild). In een van zijn boeken: *Elements of refusal* is een heel hoofdstuk geweid aan het vraagstuk taal. De contradictie in z'n schrijven is dat Zerzan heel ver vervreemde termen gebruikt die het lezen van z'n werk erg bemoeilijken. Hij gebruikt geen simpele taal maar zeer complexe. Als je constateert dat taal een onderdrukkend gegeven is, is het minste wat je in mijn ogen kunt doen om simpele taal te gebruiken om ideeën over te brengen. Een belangrijker punt is dat je niet een heel breed publiek bereikt als je in academische termen schrijft. Nog een moeilijkheid is dat Zerzan in z'n werk erg veel quote's van andere schrijvers gebruikt, dat maakt het lezen niet makkelijker. Ook voegt het vaak niets toe; wat maakt het mij uit dat een of andere obscure schrijver de mening van Zerzan deelt over een bepaalt onderwerp? Liever lees ik in begrijpelijke taal argumenten die z'n mening staven. Mensen gaven die kritiek, misschien doet

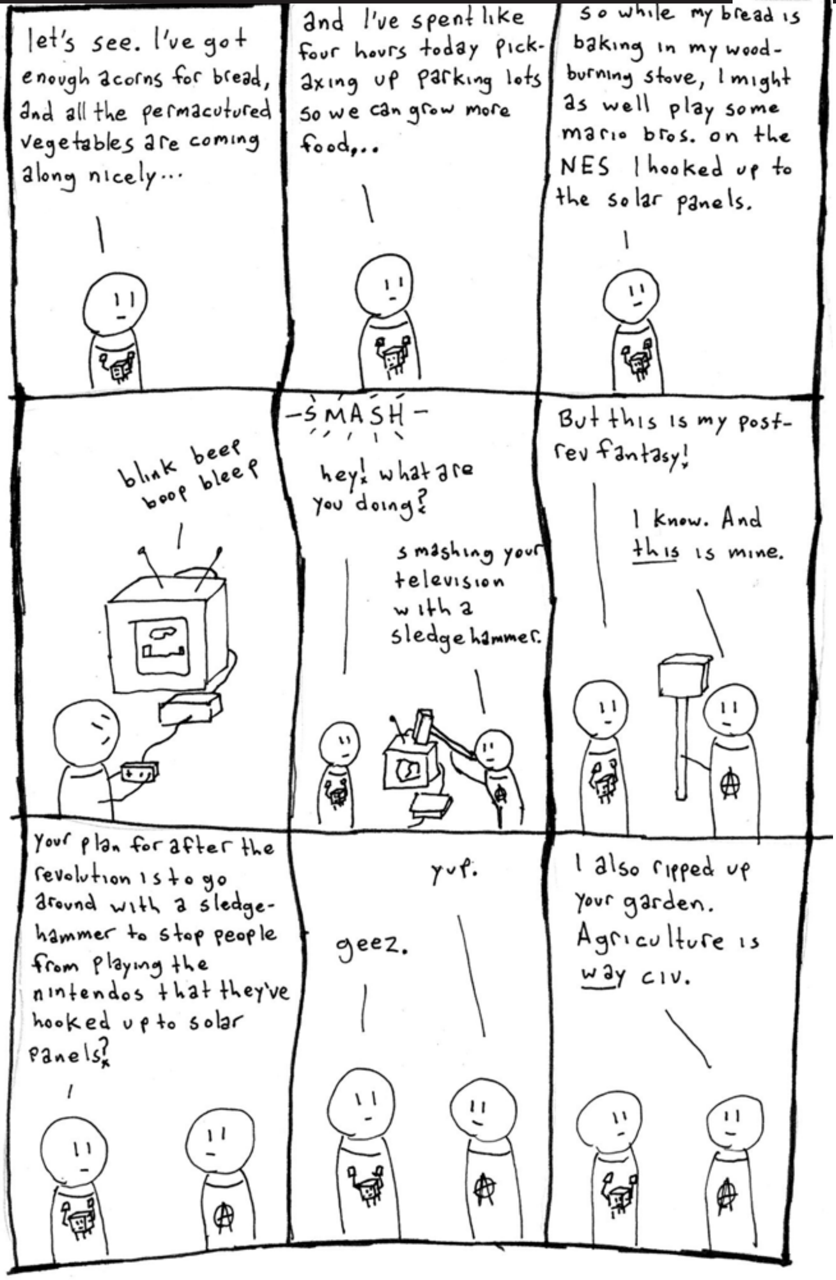
hij iets met de suggestie.

Een meer fundamentele discussie ging over de vraag of de afbraak van de technologische civilisatie wel wenselijk is. Samen met de vraag of technologie neutraal is. Vanuit een individualistisch standpunt is goed te begrijpen dat alleen het wilde echt vrij is. Dat constateren is echter een puur filosofische bezigheid. Interessant? Zeker. Maar nuttig? Ik zal niemand z'n lol en fantasie afnemen als diegene blij wordt van dromen over een utopie. (of dystopie in andermans ogen). Echter wanneer je als anarchist word uitgenodigd om aan een post-links anarchisme te werken moet wel duidelijk zijn welke richting en strategie nuttig en wenselijk zijn. Het jagen verzamelen wat wellicht de natuurlijke vorm van leven van de moderne mens is kan volgens mij niet met zoveel mensen als dat er nu zijn op de wereld. Vrijheid zonder socialisme is voor mij niet wenselijk en daarmee ben ik dan maar een linksist.(alleen afbraak is niet genoeg). De horror die we moeten doormaken om in een jagers verzamelaars situatie te geraken is een revolutie maar het is niet mijn revolutie. De UNA-bomber schrijft in z'n manifest dat de ineenstorting van de technologische samenleving onvermijdelijk is en dat elk uitstel ervan leid tot bevolkingsgroei en dus meer slachtoffers. Voor dat cynisme heb ik teveel levenslust en met mij gelukkig vele andere anarchisten.

Misschien zal de toekomstige ramp van kapitalisme en technologie leiden tot een jagers verzamelaars-wereld. Ik streef het niet na.

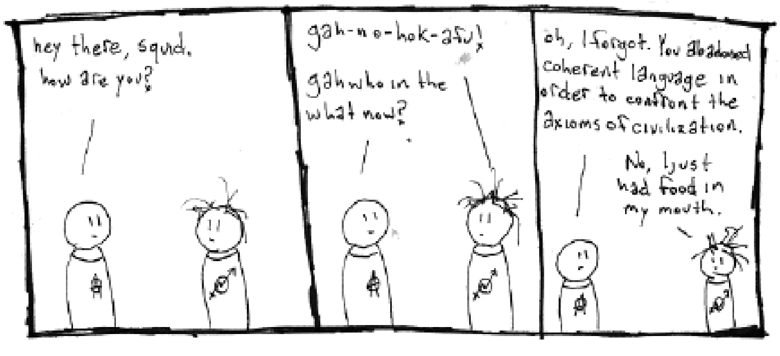
In vele opzichten zijn anarchisten van nu al afgestapt van de traditionele "linkse" gedachten. Weinigen geloven dat de geschiedenis als vanzelf tot socialisme leidt en progressief is vervangen door het terugschroeven van industrialisatie. Massa-productie is een vijand gebleken en je zult niet veel anarchisten vinden die dat niet vinden. De aanname dat taal, agricultuur en technologie tot onacceptabele vervreemding leiden is een aanname en precies hier verschil ik van mening met John Zerzan. Ik denk dat agricultuur en technologie in de handen van libertaire collectieven tot een eerlijke wereld kan leiden. Taal is van essentieel belang om elkaar eraan te herinneren dat een militante opstelling nodig is om dit te bereiken. En zodra bereikt te behouden.

Bij de lezing van John Zerzan is geld verzameld voor de arrestanten van de "*Green Scare* in de VS.

Dank aan groenfront! en de Molli voor de goede samenwerking die deze avond een succes maakte.

Arie Lexman

comics by Super Happy Anarcho Funpages. free downloads: www.tangledwilderness.org

Senza casa? Occupa con noi!

Squatting practices in other countries are often as confusing as they are exiting for Dutch activists. 'Fuck the law, squat the world' is not exactly a relevant slogan for the Dutch squatting movement where occupying a building is mostly in accordance with legal rules. But thank god we can go to other countries and have a look at how the people there do the illegal thing and get away with it (sometimes). It might be useful for us to learn from this, to be prepared before we enter the lawless limbo of post-anti-squatlaw Netherlands. So I went to Rome to find out more about different aspects of squatting in urban Italy. This story will be nothing more than a personal account of my experiences, impressions and encounters with squatters in Rome during a few sunny days in may 2006.

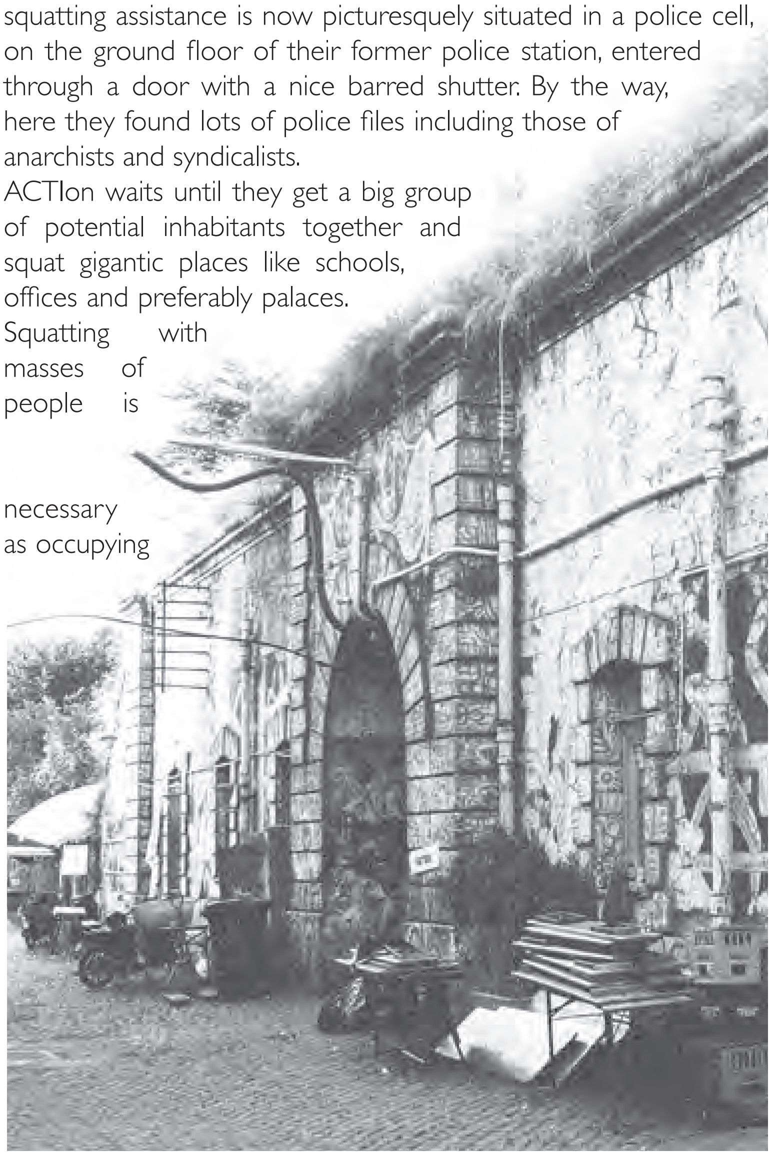
Rome is a city with lots of Centri Soziali, occupied spaces with activities. I found my entrance in squatted Rome via the Forte Prenestino, a gigantic defense fortress from the 19th century that has been occupied for twenty years. The Forte is situated in a park in the neighborhood Prenestino, entered over a bridge, through a big gate. The gate opens to a long hallway with a bar and people's kitchen to the right and left, open everyday to everybody. A second gate and hallway lead to the rest of the complex, including two big squares surrounded by spaces where people have their workshops, a theatre, and ateliers. The whole building is covered by high grass and gardens. A second level leads to more rooms, little houses where people live amid grass, flowers, trees and more nature-like elements. In short: the Forte is a beautiful, almost mysterious place. Not only because of the way it looks, also for the people who are hanging around, drinking a beer, are active cooking or just look like they belong there. It took me days to discover something about the construction of people using the place: were people living there, active in some way or did they just stay after an enjoyable night? I never really found out, but anyway it's a place open to all kinds of people with a lot of activities, known for their anarchistic activism and great wine parties.

Through the Forte I found the Anarchist Bookshop 'Libreria Anomalia', where I hoped to get an overview of Rome's squatting situation. A guy working there wasn't so positive about the activist situation. According to him the squatters aren't so active, and especially engaged in their own social centers. These little islands consume all their time and withhold them from more important things like building structures. The antifascists were causing him even more anxiety because people are only busy with the explicit neo-Nazi's. The political situation with Berlusconi however, causes fascism to be all around the last six years. When people open a newspaper they breathe in fascism. This lack of seeing the bigger picture caused him a lot of worry about the antifascist movement. About squatting I sadly had to conclude he only knew of one place where I could find people organized in a squatting assistance-like collective: *La Talpa.* I myself saw a poster of the *Macchia Rossa* on the street calling for people who needed a house to come for help, but this location was unknown to him.

This left me with two squat groups to visit, Macchia Rossa and La Talpa. Situated in opposite parts of the city, they were two hours apart. I thought the vastness of Rome might be the reason for people not to know of each others existence, but it turned out to have more reasons. The name Macchia Rossa (meaning blood-red stain) should have warned me this would not be a squat with an anarchistic dream about the future of the world. In Magliana Nuova, a western suburb of Rome, this squatting assistance was decorated with posters of Che Guevara, red flags with the hammer and sickle sign and red Chinese lampions. My typical questions about their squatting assistance (how often do you squat, is it for living spaces or social centers, how do you do it practically, what does the law say?) were answered with doubting faces. It got clear to me quickly that the situation I know from the Netherlands and Amsterdam was completely not applicable to the Rome one. It turned out the Macchia Rossa had been squatted more than twenty years ago. The people who posted the call out to squat, had never squatted before. Now they wanted to get a group of active people together to occupy a building and hopefully live there for a while and just

to show that they can do it (they would not last longer than a month they estimated. They were busy for almost half a year already to get this group of people together...). Squatting in Rome is illegal and is mostly not tolerated. When you're in a squat for over 48 hours, they told me, the cops can't evict it so easily anymore and the owner has to take the squatters to court. So this is the better situation which postpones the eviction. What they as a squat group were doing in the meantime was protecting families who had massively squatted flats in the neighborhood some years ago. In their area it was quite normal for people to just kick in a door and start to live there. Through juridical help and physical defense they were active to protect the families when the cops were coming to evict.
To change my position towards them from interviewer to fellow squatter (however not commi) I started to explain something about squatting in the Netherlands, from which they knew nothing. So much for reciprocity, in the middle of my anti-squat story they started their meeting. Well, let's just say they didn't ask for my story and I was frustrating their meeting, so it was a good time to leave.

The day after I had a better encounter in the extreme east part of Rome, in a squat called La Talpa (The Mole). After a long search for the house, with radical posters hinting that I was getting close, some women in the neighborhood pointed the right street to me (not even on the city map anymore...I was in outer-map-jungle!). Rising up before me as a giant tower, highest building in the area, which was the old police station, build to have the best overview. A girl who lived there, Sabrina, is active in the squat group and told me all about their experiences. She started out with the housing situation in Rome. Especially students and (immigrant) families with a low income are having extreme difficulties finding an affordable place to live. The 90.000 students from outside of Rome are forced into small spaces where living with five fellow students in one room is no exception. You could say they were just renting the mattress. Bad or no renting contracts at all make it easy for owners to kick them out whenever they want. The housing problem is so big in Italy and Rome (where there are only 90.000 social houses) that from 1985 to 2000 the mayor stopped the possibility of letting people inscribe themselves on a waiting list (maybe according to the logic that without long lists there's no more problem?). When seven years ago this possibility was reinstalled, this resulted again in a long list that still keeps 35.000 families waiting.
The people from La Talpa gained a lot of experience with squatting the last eight years. After they collectivized the police station in 1998, people dropped by to ask them for info about squatting. As so many people showed interest, they found an empty school and pulled off their second big action.. More and more people came and when the group was big enough, they squatted their second school. After that they discovered a big palace owned by pilots, which had been empty for seven years. They asked the mayor to buy it and make social houses there. Long negotiations followed in which they agreed to give back one of the occupied schools to get the palace for a social rent. Still so many people kept coming that in 2002 the group of squatters organized themselves in the anarcho-syndicalist ACTIon collective to give information and practical help. Their squatting assistance is now picturesquely situated in a police cell, on the ground floor of their former police station, entered through a door with a nice barred shutter. By the way, here they found lots of police files including those of anarchists and syndicalists.
ACTIon waits until they get a big group of potential inhabitants together and squat gigantic places like schools, offices and preferably palaces. Squatting with masses of people is necessary as occupying

alone means being evicted the same day ("is mathematic"). Not only must lots of people be there, they also need support from political persons with a sensitivity to housing problems. They are not asked to be there, but always show up to give some support. Rome is divided into twenty districts 'ruled' by what you could call 'little mayors'. ATCIon got to know some of the little potentates a bit better. One of them helped ACTIon after a family asked them for help. This family lived in a palace consisting of forty apartments, owned by a cardinal. This pious man ordered them to leave, not offering a replacing house for them. ACTIon decided to squat the building and asked the little mayor to help. Together with twenty families (choosing the oldest and handicapped) ACTIon and the little mayor occupied it. As the cops showed up, the mayor told them it was his choice to take back the house and use it for the public good because he didn't know how to help them in another way. Now he's got problems with the cops. The reader hopefully understands this left your reporter impressed but also quite shocked. Asking the mayor to help, letting him dictate the action, hmmm. However, Sabrina told me she didn't like asking the government for help, but everybody has the right to a house and she didn't care whether people considered the mayor or the squat group a hero. This wasn't their only experience with institutionalized politics however. Next to their practical, informational and political efforts, they write propositional laws. According to themselves, they differ from other squat groups because they think about *why* there is a housing problem. The law doesn't protect renters and permits speculation and extreme rental prices. This is why they decided to write a new law that allows the city government to expropriate big buildings of speculators. They included the rule that newly-build houses should consist of 20% social houses. Last year the law got accepted by the city of Rome, so the squatters are waiting to see whether it will have any effect. Now they are working on changing a state law that gives freedom to owners to ask high amounts of rent and leave the renters in a precarious situation with short-term contracts. The old law that has been replaced by this one only permitted owners to ask an amount according to the points system plus a maximum of 20% of the income of the tenant. ACTIon wants parts of this law back, adding the possibility to legalize squats and a punishment for landlords who rent their space out illegally.

Even though ACTIon is a very active, conscious and inspiring group, I have to say that reforming the law doesn't appeal to me at all. This is a way of confirming the juridical system that also legalizes the exploitation of the poor by the rich, to put it simply. The same goes for asking the mayor for help. Doing this acknowledges his alleged position of a representative of the people. To me this is weird, because a squatting action proves the fact again that people can represent themselves. After our anti-squat law, let's keep our middle finger towards the mayor upright!

All this made me change my ideas on how things

worked in Rome. Though there are a lot of squats in the city, apparently most Centri Soziali are situated in older squats but have no experience of squatting themselves. To take a house for living you either have to do it silently like thousands of families, or gather a big group and see how long you can last inside. The power of the masses seems to work best because a house can be squatted openly but is difficult for the cops to evict on the spot. Besides that a political point can be made by taking a big house from a wealthy asshole and informing the press about why these actions are needed to be taken. And of course people feel empowered by a collective action, taking back what's theirs in the first place!

Nancy

N.B. At this moment, seven people of the ACTIon group are facing high sentences, because they are considered members of an criminal organization. "They (Berlusconi, Fini) want people to think that if you try to change things yourself in your society, you are a criminal."

Laboratorio Sociale "La Talpa"
Via Ostuni 9 (Roma) latalpa12ott @ hotmail.com;
http://www.forteprenestino.net/
Via Federico Delpino - tram 14, 19, 516 - Centocelle
http://www3.autistici.org/macchiarossa/
Via Pieve Fosciana, 56/82 - Magliana
http://www.libreriaanomalia.org/
Via dei Campani 71/73
http://www.tmcrew.org/
(website with long list of centri sociali in Rome)

Verbindingstraat;

Eigen Haard loopt binnen op en ten koste van huurders

De laatste tijd is er veel te doen rond het Verbindingsblok in de Amsterdamse Pijp. De woningen, eigendom van corporatie Eigen Haard, moeten worden gesloopt. De corporatie heeft het plan er alleen koopwoningen voor terug te bouwen. De huurders verhuizen uit en de leeggekomen woningen worden een voor een gekraakt. Een actieve groep krakers opende onlangs buurtcafé Eigenaardig in een van de ruimtes. Tijd om de achtergrond, geschiedenis en de plannen van Eigen Haard met dit blok eens tegen het licht te houden.

In 1996 is het grootste deel van het blok in handen van Eigen Haard gekomen in het kader van de Convenant Kleine Beurtbezit. Corporaties kregen met enorme subsidies van de gemeente veel particulier bezit in handen om voor verhuur en onderhoud zorg te dragen. Door de slechte staat van de woningen ontstond al vroeg her en der leegstand in het blok. Begin jaren 90 zijn al verschillende woningen in het blok gekraakt. Een aantal van deze etages kregen na actievoeren een huurcontract en werden zodoende gelegaliseerd. Ook Eigen Haard verzuimde onderhoud te plegen. Al jaren werd er gezegd dat ze wilden gaan renoveren of slopen. Later kwam de nadruk op slopen te liggen.

In augustus van 2004 kwam een plafond naar beneden gekomen tijdens een heftige regenbui. Een aantal huurders en krakers begonnen hierop een bewonerscommissie. Met pijn en moeite dwong zij af dat tenminste weer klein onderhoud werd gedaan en de huur vanwege het achterstallige onderhoud werd verlaagd. De Eigen Haard contactpersonen meldde toen dat de verplichtingen die voortkwamen uit het Convenant al een tijd van tafel waren.

Dus de directie van Eigen Haard ging zich bezinnen op andere plannen. Wat de eerste, oorspronkelijke, plannen van Eigen Haard waren is onduidelijk. Of ze er überhaupt waren valt te betwijfelen, maar het zal allicht ingehouden hebben dat de huizen in ieder geval voor sociale huur bewaard bleven. De verzelfstandiging van de corporaties en het zogenaamde differentiatiebeleid hebben het landelijke politieke klimaat verandert. Eigen Haard grijpt nu haar kans om binnen te lopen door een blok, dat ze op basis van gemeenschapsgeld praktisch gratis gekregen hebben, om te zetten in cash.

De panden zijn echt slecht. Veel bewoners woonden jarenlang in verkrottende woningen. De huurders vonden sloop dus niet vreemd, maar schrokken wel dat sloop 30-70 procent betekende. Er zou dus maar 30% sociale huur teruggebouwd worden. Voorjaar 2007 bleek dat ook die 30% sociale huur niet meer wordt gerealiseerd, ze verpatsen alle nieuwbouw. Er zijn bouwtekeningen, maar geen sloopvergunning, dus echte plannen... Want met de reputatie van Eigen Haard, valt te betwijfelen of ze werkelijk aan de slag gaan.
Wat het meest storend is aan deze hele geschiedenis is dat corporaties nu de mogelijkheid hebben met goedkeuring van de (lokale) overheid vrijwel gratis verkregen woningen om te zetten in veel geld. Vanuit hun logica als zelfstandige ondernemingen die winst moeten opbrengen, is het wel te verklaren. Het is moreel en ideologisch echter op geen enkele manier goed te keuren. Want wonen is een mensenrecht maar wordt op deze manier gedegenereerd tot ordinaire handelswaar die in de uitverkoop staat.

Koert en Herre

Drieluik Hedonisme
Deel I:

Seks, drugs en actievoeren.

Eén van de kenmerken die veel anarchistische bewegingen gunstig onderscheidt van bijvoorbeeld communistische tegenhangers is volgens mij een positievere verhouding met plezier en verlangens. Het zou ook best gek zijn als het opbouwen van een beweging of het afbreken van de oude orde je geen plezier doet. Daarnaast denk ik dat het moeilijk is zulke zaken voor elkaar te krijgen op basis van plichtsbesef alleen. Het streven naar radicale verandering betekent voor mij niet alleen het opheffen van ellende maar zeker ook het mogelijk maken van zaken waar je vrolijk van wordt. Dat hoeft natuurlijk niet samen te hangen met de 'instant gratification' van seks, drugs en rock 'n' roll,

Hedonisme en directe actie zijn niet direct onafscheidelijk, noch sluiten ze elkaar overigens uit. Misschien is de vergelijking van een ongemakkelijk huwelijk op zijn plaats. Plezier en protest doven elkaar uit wanneer je kameraad op een cruciaal moment niet op tijd komt om haar roes uit te slapen, en kunnen dat omgekeerd ook doen wanneer je - verzwaard door het leed van anderen of van jezelf - alleen nog met verbeten woede of droog plichtbesef je strijd voert. Aan de andere kant kunnen ze elkaar versterken wanneer je het genot voelt direct *Kaputt zu machen wass euch Kaputt macht*, of wanneer een fraaie bergwandeling of een mooi feest je doet beseffen hoe beroerd het is dat een ander datzelfde moment doorbrengt tussen de vier muren van een politiecel of sweatshop.

Hieronder vindt je een column die niet geplaatst werd door een website die zich bewustwording van recreatieve drugsgebruikers ten doel stelt, naar aanleiding van een toename van politierepressie tegen die groep. De site – www.tolerantie.nu - wil gebruikers weerbaarder maken en op de hoogte stellen van hun rechten. Omdat het een charmeoffensief betreft, past deze column niet voldoende in hun straatje. En inderdaad, zowel derden als sommige gebruikers zelf zouden het best eens niet erg grappig kunnen vinden. Er zijn een paar redenen dat het thema – toch onorthodox in deze context – volgens mij wel in de Directe Actie thuishoort.

Een belangrijk deel van de justitiële machinerieën van de gehele wereld wordt ingezet tegen de gebruikers, handelaars en producenten van illegale middelen. Als we serieus zijn met het afbreken van het repressieapparaat dan is dit een thema bij uitstek om over na te denken. Daarnaast valt dit volgens mij in de categorie verboden zaken die voor anarchisten weinig dilemma's op hoeft te leveren: in tegenstelling tot moord en doodslag is de oplossing eenvoudigweg per direct te stoppen met elke vorm van repressie. Natuurlijk zijn sommige gebruikers mede door hun gebruik ziek, levensgevaarlijk of gewoon irritant, maar de problemen met drugs zullen door een einde aan de oorlog ertegen waarschijnlijk op elk front verminderen. Naast zulke 'harm reduction' als reden om de repressie te stoppen, en naast argumenten tegen repressie in het algemeen, lijkt me een belangrijke grond om op te houden met de hetze dat allerlei middelen spannend, handig, vreemd of indrukwekkend zijn om in te nemen, en daarmee een verrijking van het menselijk bestaan. Om die redenen, en simpelweg vanwege het recht op zelfbeschikking, is de mogelijkheid ze te gebruiken een groot goed.

Column: het comfort en de hypocrisie van de gebruiker

Ik ben een groot voorstander van drugsgebruik. Drugs zijn – wanneer met vakmanschap ingenomen - erg lekker, en dat is een understatement. Zeggen dat drugs lekker zijn is zoals zeggen dat het op de Zuidpool best fris kan worden. Toch ben ik bereid toe te geven dat er lastige kanten aan zitten. Je kan bijvoorbeeld teveel innemen. Zo werd ik een keer op de grond met gebroken nagels wakker uit een duistere, door coke, paddestoelen en lachgas

geïnduceerde roes terwijl ik probeerde door een denkbeeldige opening in een betonnen muur te klimmen. Toen we nog tieners waren is bij een vriendin van me een keer een verkrampte hartspier vastgesteld na een goede twee etmaal amfetaminegebruik. Zij vroeg altijd, en ook die dag weer, met ogen als schoteltjes en opgezwollen, stukgebeten lippen of haar moeder bij thuiskomst niet zou kunnen zien dat er wat mis was. Verbijsterend genoeg schijnt die inderdaad keer op keer niks opgemerkt te hebben.

Naast allerlei onplezierige bijwerkingen – gebroken nagels, verkrampte hartspier, verloren illusies - heeft het gebruik van drugs ook bepaalde lastige kantjes voor anderen. Dan doel ik er niet op dat je er fietsen van zou gaan stelen, want laten we eerlijk zijn: van de paar honderdduizend gebruikers van illegale drugs in Nederland, staan er vandaag slechts enkele ondernemende lieden op de hoofdstedelijke Grimburgwal een kapotte mountainbike aan te prijzen. Nee, het voornaamste nadeel is dat de gevangenissen van de wereld vol zitten met hen die zuchten onder het juk van de drugsgebruiker. Die letterlijk wegrotten in de kerkers van Thailand, van Panama, en die van ons vrije Nederland. Ze zitten daar voor het werk dat ze deden om de gebruiker aan haar gerief te helpen.

Maar wacht even, "het juk van de drugsgebruiker"? Ik pas daarvoor. Je kan iemand die iets nastreeft niet kwalijk nemen dat er beulen en onverlaten bestaan die haar cultuur aanvallen en degenen die erin werken opsluiten en executeren. Het is belangrijk actief in woord en daad het idee te ondermijnen dat drugs verkopen moreel verwerpelijk is, naast het idee dat je mensen in kooien moet stoppen als ze iets doen dat wel moreel verwerpelijk is. De problemen die gepaard gaan met het gebruik kan je het best benaderen door een cultuur waar mensen normaal om leren gaan met complexe zaken; dat geldt voor speed net zo goed als voor alcohol, seks of autorijden. En de problemen die gepaard gaan met de productie en handel - buiten problemen die met elke productie en handel op de 'vrije markt' samenhangen - worden zelfs uitsluitend veroorzaakt door het verbod. Het CDA is verantwoordelijk voor de ellende, niet de gebruiker. De andere parlementaire partijen doen overigens net zo hard mee. De PvdA loopt in haar belachelijke angst voor de losgeslagen jeugd voorop in de strijd tegen blowende middelbare scholieren, urban feesten en paaldansen; de SP wil graag de bajeskleding weer invoeren om het moraal van de gevangenen te breken.

Maar er zijn ook gebruikers die je de huidige problemen wél kwalijk nemen kan. Dat zijn alle gebruikers die wel hun pleziertje willen, maar die niet pleiten voor legalisering. "Die straf konden ze toch zien aankomen?" hoor je regelmatig. Naast vrij harteloos - je baseert je moraal toch niet op een tactische overweging? – is dat een erg elitair idee in een economie waarin zelfs de schijn van gelijke mogelijkheden afwezig is. Het is zacht gezegd nogal cru wanneer een hippe jongere met een lekkere 'creatieve' baan en leuk overhemdje er met een lijn in de neus voor pleit dat de Antilliaanse vrouw die voor hem in de bajes zit, of de Colombiaanse boer die door de CIA met Nederlandse logistieke steun kapotgebombardeerd wordt, dat aan zichzelf te danken hebben. Wanneer je vindt dat jij iets mag innemen, maar tegelijk willens en wetens toestaat dat anderen daarvoor opdraaien, dan ben je net zo schuldig als het puriteinse kamerlid of de cipier die het systeem van opsluiting draaiende houdt. Zolang we ons niet verzetten tegen de vervolging, komen we geen stap dichter bij een wereld met meer ruimte voor het plezier van het gebruik, en minder voor de pijn van de repressie.

Rutger

artwork: C.Road